

замина за Россия, въ Кишеневъ, въ военната дипломатическа канцелария, Цанковъ отиде въ Виена, а азъ въ Свята гора. . . . На 21 априлия, 1853 година, Павелъ Громодовъ, другаринътъ на Георгий (Савва) Раковский, дойде въ Зографский монастырь, като на поклонение, но съ цѣль да вземе и моето мнѣние за прѣдначертаното освобождаване на народа отъ турски яремъ. Нагласяваше се, щото восточна България и македонскитѣ българе да възстанатъ противъ турското правителство и да взематъ дѣятелно участие при прѣминуванието на руското воинство прѣзъ Дунава, още повече, че и Х. Петъръ, съ грѣчкитѣ востанници, щѣше да излѣзе отъ къмъ Тессалия. Слѣдъ дълго тайно помежду ни размишление наидохъ за потрѣбно да убѣдя Громодова да се върне въ Цариградъ. . . . Като взехме подъ внимание забавността на руситѣ въ Влашко и бързото европейско приготвление за помощ на Турция, то рѣшихме, че всѣкое начинание за въстание отъ страна въобще на българский народъ, ще бжде пагубно и сѣсипателно“ (На танаилъ, Жизнеописание, Мсб. XXV, 31, 37).

Прѣзъ есенята 1852 г., види се на пжтъ отъ Гърция за Цариградъ, Петковичъ се отбилъ и въ Света-гора, за да проучи славѣнскитѣ ржкописи въ тамошнитѣ книгохранилища. Съ това македонецътъ Петковичъ се явява пръвъ между българитѣ, който научно е почналъ да описва стариннитѣ югославѣнски и главно български ржкописи. Трудътъ на Петковича можѣ да се напечата по-късно, 1865 г., въ изданията на Императорската Академия на Наукитѣ въ Петроградъ, подъ надсловъ: Обзоръ Аѳонскихъ древностей (приложеніе къ VI-му тому Записокъ Имп. Ак. наукъ, № 4). На много мѣста въ своя трудъ Петковичъ изявя своята българска народностъ. Така, като говори за една българска книга, що намѣрилъ въ монастыря Св. Павелъ, прибавя: „Она весьма важна для насъ болгаръ, какъ представляющая образецъ простонароднаго языка“ (стр. 38). По случай пристигането му въ българския монастырь Зографъ, той прибавя: „Отцемъ игуменомъ, Анеимомъ¹⁾ и прочими монахами земляками я былъ принятъ весьма ласкаво и любезно“ (стр. 5). Или: „Въ монастырь Зографъ я пріѣхалъ 30 октября и остался тамъ до

¹⁾ Антимъ Ризовъ, струмичанинъ, сжщо така руски възпитаникъ. Срв. за него № 138.